

SPAĽUJÚCA RIVALITA

Nenávisť nikdy nebola lákavejšia

RACHEL REID

ikar

SPAĽUJÚCA RIVALITA

RACHEL REID

SPAĽUJÚCA RIVALITA

Preložila Hana Bojmírová

IKAR

Spaľujúca rivalita

Rachel Reid
Heated Rivalry

Copyright © 2019 by Rachelle Goguen
Translation © 2026 by Hana Bojmírová
Cover design © 2019 by Harlequin Enterprises ULC
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0983-7

PROLÓG

Október 2016, Montreal

Shane Hollander mal tak blízko k prehre, ako si ešte nikdy nedovolil.

Prežil dve tretiny a dvanásť minút jedného z najfrustrujúcejších hokejových zápasov, aké kedy odohral. Malo to byť slávne víťazstvo domácich Montreal Voyageurs proti ich úhlavným rivalom Boston Bears. Namiesto toho sa z toho stalo vyčerpávajúce poníženie. Skóre bolo 4 : 1 pre Boston a do konca zápasu zostávalo necelých osem minút.

Shane mal najmenej päť nádherných šancí, aby skóroval. Strieľal tak, že by rozhodne nemal minúť. Ale minul. A Bears využili chyby Voyageurs.

A jeden chlap ich využil viac než ktokoľvek iný. Najnenávidenejší muž v Montreale: Ilia Rozanov. Takmer storočná rivalita medzi montrealským a bostonským tímom NHL sa za posledných šesť sezón zosobnila práve v Hollanderovi a Rozanovovi. Intenzívna nevraživosť medzi nimi bola úplne zrejmá aj fanúšikom sediacim na najvzdialenejších a najlacnejších miestach.

Hollander sa teraz skláňal v kruhu na vhadzovanie zoči-voči Rozanovovi, zatiaľ čo sa rozhodca pripravoval vhodiť puk po Rusovom druhom góle v tomto zápase.

„Užívaš si tento večer?“ spýtal sa Rozanov veselo. Oriekové oči sa mu zaleskli tak ako vždy, keď rozprával kraviny.

„Pojeb sa,“ zavrčal Hollander.

„Myslím, že ešte zostáva čas na hetrik,“ zamyslel sa Rozanov; pre výrazný prízvuk a cez chránič zubov mu bolo sotva rozumieť. „Mám to spraviť hneď alebo počkať do poslednej minúty? Tak to bude vzrušujúcejšie, nie?“

Hollander zaškrípal zubami cez vlastný chránič zubov, ale mlčal.

„Sklapni, Rozanov,“ povedal rozhodca. „To bolo posledné varovanie.“

Rozanov stíchol, ale podarilo sa mu nájsť ešte účinnejší spôsob, ako sa Hollanderovi dostať pod kožu. Žmurkol naňho.

A potom vyhral vhadzovanie.

*

„Kurva!“ Jean-Jacques Boiziau, obrovský haitsko-kanadský obranca Voyageurs, šmaril hokejku o stenu ich šatne.

„To stačí, J. J.,“ zahriakol ho Shane, ale nebola v tom skutočná hrozba. Aby dal jasne najavo, že nemá náladu s kýmkoľvek sa hádať, ba ani len diskutovať, zosunul sa na svoje miesto v šatni.

Shanov kolega, ľavý krídelník Hayden Pike sedel tak ako vždy na lavičke vedľa neho. „Si v pohode?“ spýtal sa potichu.

„Jasné,“ odvetil Shane stroho. Oprel si hlavu o chladnú stenu za sebou a zavrel oči.

Nazvať montrealských hokejových fanúšikov „vášnivými“ by bolo slabé slovo. Montreal miloval Voyageurs až absurdným spôsobom. Ich aréna bola pre hosťujúce tímy

jedným z najťažších miest, kde mali hrať. Čelili nielen jednému z najlepších tímov v lige, ale aj najhlučnejším fanúšikom v lige. A tí nemali žiadny problém dať svojmu vlastnému milovanému tímu najavo, ako veľmi sú z neho sklamaní.

Lenže keď boli fanúšikovia Montrealu naozaj zdrvení, ako dnes večer, boli takmer ticho. A to bol zvuk, ktorý Shane Hollander naozaj nemal rád.

„Vieš, čo by bolo super?“ spýtal sa Hayden. „Poznáš ten film *Očista*? Kde môžeš jednu noc bez následkov porušiť akýkoľvek zákon?“

„Trochu,“ odvetil Shane.

„Chlape, keby to bolo naozaj, tak by som, kurva, toho Rozanova fakt zabil.“

Shane sa zasmial. Nemohol nesúhlasiť s tým, že rozbiť mu ten arogantný ruský ksicht by bolo aspoň trochu uspokojujúce.

Do miestnosti vošiel tréner a prekvapivo pokojne vyjadril, aký je sklamaný. Bol len začiatok sezóny, toto bol ich prvý zápas proti Bostonu v základnej časti, a väčšinu zápasov hrali dobre. Bola to chyba. Pôjdu ďalej.

Potom nastal čas postaviť sa pred médiá. V tej chvíli by Shane radšej videl, ako do miestnosti vbehne svorka hladných vlkov, ale vedel, že novinárom sa nevyhne. Vždy sa chceli rozprávať práve s ním, po každom zápase a najmä po tých, v ktorých nastúpil proti Rozanovovi.

Stiahol si cez hlavu prepotený dres, aby bolo na záberoch vidieť športové tričko so značkou CCM. Bola to súčasť jeho reklamnej zmluvy.

Okolo neho sa vytvoril polkruh kamier, svetiel a mikrofónov.

„Nazdar, všetci,“ pozdravil Shane unavene.

Kládli obvyklé nudné otázky a Shane im rovnako nudne odpovedal. Čo im mal vlastne povedať? Prehrali. Bol to hokejový zápas, jeden tím prehral a bol to ten jeho.

„Chceš vedieť, čo o tebe práve povedal Rozanov?“ spýtal sa nadšene jeden reportér.

„Niečo milé, predpokladám.“

„Povedal, že by si prial, aby si dnes hral.“

Novinári stíchli. Čakali.

Shane si odfrkol a pokrútil hlavou. „O tri týždne hráme v Bostone. Môžete mu odkázať, že tam určite hrať budem.“

Novinári sa zasmiali, spokojní, že sa im aj dnes večer podarilo získať nejaký záznam Hollander verzus Rozanov.

O hodinu neskôr, keď bol už osprchovaný, prezlečený a konečne sám, sa Shane odviezol domov. Nie do penthousu vo Westmunte, ale do bytu, o ktorom nikto nevedel.

Shane trávil v malom byte v Plateau len pár nocí do roka. Chodil tam, keď si chcel byť istý, že má absolútne súkromie.

Zaparkoval na maličkom parkovisku za trojposchodovou budovou, vošiel zadným vchodom a rýchlo vyšiel po schodoch na najvyššie poschodie. Vedel, že zvyšné dve poschodia sú prázdne, pretože aj tie patrili jemu. Prízemie mala v prenájme predajňa exkluzívnych kuchynských potrieb, ktorá zatvorila už pred niekoľkými hodinami.

Byt na treťom poschodí vyzeral presne tak, ako sa dalo čakať, vzorový byt, ktorý zariadil profesionálny dizajnér. Formálne to bol byt, ktorý sa mal použiť na predaj tohto aj toho pod ním. Ak by ho Shane niekedy chcel predáť. Čo si stále nahováral, že urobí. Čoskoro.

Hovoril si to už viac ako tri roky.

Prišiel k antikorovej chladničke a vytiahol jednu z piatich fliaš piva, čo bolo to jediné, čo v nej bolo. Odkrútil uzáver a posadil sa na čiernu koženú pohovku v obývačke.

Mlčky tam sedel a snažil sa ignorovať, ako mu počas takýchto nocí zvierajú žalúdok. Rýchlo vypil pivo a dúfal, že alkohol mu pomôže otupiť to sklamanie, ktoré cítil sám zo seba. Znechutenie z vlastnej slabosti. Potreboval ho stlmiť, pretože vedel, že s týmto bordelom aj tak nič neurobí. Snažil sa o to už viac než šesť rokov.

Takmer o štyridsať minút neskôr sa ozvalo zaklopanie na dvere. Bol to čas dostatočne dlhý na to, aby Shane presvedčil sám seba, že odíde. Skoncuje s touto hlúposťou. Ale, samozrejme, neurobil to. Aj keby to zaklopanie prišlo o celé hodiny neskôr, Shane by stále sedel na pohovke a čakal.

Otvoril dvere. „Čo ti to, kurva, tak trvalo?“ spýtal sa podráždene.

„Oslavovali sme. Dnes večer to bolo veľké víťazstvo, vieš?“

Shane ustúpil, aby pustil dnu vysokého uškŕňajúceho sa Rusa.

„Odišiel som hneď, ako sa dalo,“ povedal Rozanov už menej provokačne. „Nechcel som pútať pozornosť.“

„Jasné.“ A to bolo posledné slovo, ktoré zo seba Shane dostal predtým, než na jeho ústa dopadli Rozanovove pery.

Shane ho chytil oboma rukami za koženú bundu a pritiahol si ho bližšie, zatiaľ čo ho bozkával, až mu dochádzal dych. „Koľko máš času?“ spýtal sa ho rýchlo, keď sa od seba odtrhli, aby sa nadýchli.

„Asi tak dve hodiny?“

„Kurva.“ Znova ho pobožkal, drsne a túžobne. Bože, presne toto potreboval. Túto príšernú, pojebanú vec.

„Chutíš ako pivo,“ povedal Rozanov.

„A ty ako tá otrasná žuvačka, ktorú žuješ.“

„Je nikotínová, aby som nefajčil!“

„Drž hubu.“

Vzájomne sa dotýkali a tlačili jeden druhého, až sa dostali do spálne, kde Shane prirazil Rozanova k stene a ďalej ho bozkával. V ústach cítil známy pohyb jazyka svojho rivala a svojím vlastným jazykom skĺzol po zuboch, ktoré opravovali a vymieňali už bohvie koľkokrát.

Dnes večer chcel toho veľa, ale na veľa nemali čas. Rozanov ho chytil a zvalil na posteľ. Shane sledoval, ako druhý muž hodil bundu na zem a pretiahol si tričko cez hlavu. Na krku mu visela zlatá retiazka, krížik sa opieral o ľavú kľúčnu kosť, tesne nad tým slávnym (a absurdným) tetovaním vrčiaceho grizlyho („Za Rusko! Mal som ho už predtým, než som hral za Bears!“) na hrudi. Shane si z neho neskôr bude strieľať. Práve teraz len sledoval, ako sa Rozanov vyzlieka, a oneskorene si uvedomil, že by mal urobiť to isté.

Obaja sa vyzliekli donaha a Rozanov padol na Shana, bozkával ho a rukou sa presunul dolu, aby chytil jeho už aj tak trápne tvrdého vtáka. Shane sa prehýbal naproti jeho dotykom a unikali z neho hlúpe, zúfalé zvuky.

„Neboj sa, Hollander,“ povedal Rozanov s perami na Shanovom uchu, „pretiahnem ťa presne tak, ako to chceš, áno?“

„Áno,“ vydýchol Shane a zaplavila ho zmes úľavy a poníženia.

Rozanov sa klzal po jeho tele, bozkával ho, cucal, olizoval, až sa dostal k Shanovmu vtákovi. Ďalej ho už nedráždil. Vzal si ho do úst a Shane bol vďačný, že sú v budove sami, pretože jeho stony sa ozývali naprieč riedko zariadenou miestnosťou.

Podoprel sa na lakťoch, aby sa mohol pozeráť. Časť z neho si chcela ľahnúť, zavrieť oči a dovoliť si uveriť, že je to niekto iný, a nie Ilia Rozanov. Ale väčšia časť z neho chcela vidieť presne toho, kto to bol.

Rozanov bol ohromujúci muž. Svetlohnedé kučery, ktoré mal vždy rozstrapatené, mu padali do živých orieškových očí a cez tmavé husté obočie. Výraznú čelusť a bradu s jamkou mu pokrývalo strnisko. Mal krivý, ospalý úsmev a neprirodzene biele zuby, keďže väčšina z nich nebola jeho.

Nos mal krivý, lebo bol už viackrát zlomený, ale nejako mu to pridávalo na drsnosti. Na to, že to bol Rus žijúci v Bostone, mal oveľa opálenejšiu kožu, než by mal mať.

Kurva, Shane ho nenávidel. Ale Rozanov bol fakt dobrý vo fajčení vtáka a z nejakého dôvodu bol aj ochotný.

Shane túto vec medzi nimi nenávidel, ale dal si záležať na tom, aby ju chránil, a bude v tom pokračovať, kým bude Rozanov chcieť. Keďže ich životy boli také, aké boli, nebolo to práve najľahšie. Keď sa to pred siedmimi rokmi začalo, zrejme nečakali, že sa ich životy a slávna vzájomná rivalita dostanú do bodu, v ktorom boli dnes. Možno s tým mali už dávno skoncovať. Ale napriek tomu, aké to bolo zlé, to bolo príjemné. Bolo to dôverne známe. A bolo to také bezpečné, ako sa v ich prípade dalo.

A to bolo všetko.

Rozanov pracoval svojimi talentovanými ústami na Shanovom vtákovi a Shane hodil na posteľ lubrikant z dobre zásobeného nočného stolíka. Rozanov ho vzal bez toho, aby prerušil to, čo robil, a trochu si ho nalial na prsty, aby mohol Shana pripraviť.

Toto nikdy nebola Shanova obľúbená časť, pretože sa cítil skurvene zraniteľný. Vždy keď boli takto spolu, cítil

sa slabý a smiešny, ale najintenzívnejšie to vnímal práve vtedy, keď mal v sebe Rozanovove prsty. A práve preto trvala príprava zvyčajne dlho.

Na druhej strane Rozanov vždy pôsobil úplne uvoľnene. Bol v tom dobrý a vedel to. Stiahol ústa zo Shanovho vtáka, ešte sa na rozlúčku dotkol jazykom jeho špičky, čo vyslalo Shanovým telom prudký záchvev, a povedal: „Uvoľni sa, áno? Nemáme veľa času, ale postačí to.“

Shane sa zhlboka nadýchol a pomaly vydýchol. Na ľade ten hlas fakt nenávidel a rovnako aj pri rozhovoroch, ktoré videl v televízii, keď sa mu Rozanov posmieval tým nepríjemným, podpichovačným tónom. Ale tu, v tejto posteli, bol Rozanovov tón trpezlivý a nežný a jeho prízvuk sa elegantne ovíjal okolo anglických slov.

Shane sa uvoľnil, zatiaľ čo ho Rozanov silnými prstami roztváral a bozkával na vnútornú stranu stehien. Keď bol pripravený, Shane bez slova podal Rozanovovi kondóm. Potom sa prevrátil a kľakol si na kolená. Nemohol sa na Rozanova pozrieť. Dnes večer nie. Nie po tej ponížujúcej prehre.

Vyzeralo to, že Rozanov to chápe. Vošiel doňho opatrne, nie hrubo ako mnohokrát v minulosti. Toto bolo malé a ohľaduplné. Shane cítil na svojich bokoch a páse veľké ruky, ktoré ho pevne držali, keď Rozanov vnikal dnu. Dokonca cítil, ako mu Rozanov jemne prechádza palcami po spodnej časti chrbta.

„Tak. Toto si chcel, áno?“

„Áno.“ Pretože to tak bolo. Presne toto vždy chcel.

Rozanov sa začal pohybovať a Shane vykrikoval. Nikdy mu netrvalo dlho, kým sa tomu jednoducho poddal a začal stonať, lapať po dychu a žiadať si viac.

„Kurva, Hollander. Ty to miluješ.“

Shane reagoval tým, že sa odvrátil – bol si istý, že je červený ako rak. No poprieť to nemohol.

Rozanov ho tvrdo preťahoval, jednou silnou rukou mu tlačil medzi lopatky a pritláčal ho k matracu. Obaja boli hluční, a keby Shane nevedel, že v celej budove nie je nikto okrem nich dvoch, mal by obavy. Ale tu sa cítil bezpečne, a tak sa dal uniesť. Vykrikoval pri každom prirazení a možno niekoľkokrát vyslovil Rozanovovo meno.

Shane naozaj dúfal, že ich nikto nepočuje.

Keď sa Rozanov načiahol dopredu, aby vzal do svojej klzkej ruky Shanovho vtáka, Shane sa zúfalo dožadoval uvoľnenia a začal mu smerom dozadu vychádzať v ústrety. Toto bol bod, keď si vždy pripomenul, prečo sa toho nedokáže vzdať. Bolo to príliš dobré.

„Urobíš sa pre mňa, Hollander?“

Mal k tomu blízko. A urobil sa. Udreľ päťou do matraca, hlasno zaklial a vystriekal sa Rozanovovi do zovretej päste.

Rozanov za ním zrýchlil pohyb a každým prirazením vysielal Shanovým telom dozvuky rozkoše. Práve keď toho na Shana začínalo byť priveľa, Rozanov znehybnel, vykrikol a začal v ňom pulzovať.

Potom si ľahli vedľa seba na chrbát a Shane cítil, ako sa doňho vkráda známy pocit viny a hanby.

„Tak, aspoň v niečom si dnes vyhral,“ dumal Rozanov.

„Bože. Choď do riti.“ Shane zdvihol ruku, aby mu ukázal prostredník, ale Rozanov ho chytil za zápästie a pritiahol si ho, takže Shane sa ocitol na jeho hrudi a pozeral naňho zhora. Rozanovov hravý úškrn zmizol, keď mu opäťoval pohľad, a Shane sa zrazu cítil zadýchaný.

„Vidím, že stále máš to blbé tetovanie,“ povedal Shane rýchlo, aby odvrátil pozornosť od toho, čo sa to, kurva, dialo.

„Ach,“ povedal Rozanov a na tvár sa mu vrátil ten protivný úškrn. „Chýbal si mu.“

Shane si odfrkol.

„Naozaj,“ trval na svojom Rozanov. „Daj mu pus.“

Shane prevrátil oči, ale predsa len sklonil hlavu k jeho hrudi. Namiesto toho, aby pobozkal tetovanie, jemne chytil jeho bradavku medzi zuby a potiahol.

Ako ospravedlnenie a aj preto, že vedel, ako ho to rozpáli, mu prešiel jazykom po citlivom hrbolčeku. Rozanov mu zaboril ruku do vlasov a pritiahol si k sebe jeho ústa. Po dlhom, zvláštne nežnom bozku Shane zdvihol hlavu a videl, že Rozanov sa naňho znova pozerá úplne vážne. Preglgol a mlčal, zatiaľ čo sa mu Rozanov prehrabával prstami vo vlasoch. Dúfal, že strach, ktorý cítil, mu nevidno na tvári.

„Si fakt krásny,“ povedal Rozanov náhle a veľmi vecne.

Shane netušil, ako má zareagovať. Takéto veci si navzájom nehovorili. Nie takto.

„Najsexi chlap v NHL podľa *Cosmopolitanu*,“ zažartoval Shane. Bol to jediný spôsob, ako sa vedel s Rozanovom rozprávať, okrem toho, že naňho kričal nadávky.

„Sú to idioti,“ povedal Rozanov a bolo to preč. „Dali ma na piate miesto. Piate!“

„To sa mi zdá ešte dosť veľkorysé.“

Rozanov sa prevrátil a pritlačil Shana späť na matrac. Shane sa naňho pozeral a zasmial sa.

„Musím ísť,“ povedal Rozanov a znelo to, akoby ho to naozaj mrzelo. „Najprv sa osprchujem, ale potom sa musím vrátiť do hotela.“

„Viem.“

Sprchovali sa spolu a Shane si klakol na zem, pretože ho nedokázal nechať odísť bez toho, aby ho ochutnal.

Rozanov spokojne zamrmlal, zatiaľ čo stál nad ním pod veľkou sprchou. Silnými rukami mu držal hlavu a dlhé prsty mu vplietol do mokrých vlasov. Shane zdvihol pohľad a zistil, že Rozanov naňho hľadá s tým prekliatym krivým úsmevom. Shane okamžite zavrel oči a cítil, ako mu červenejú líca a ako sa mu na jeho vlastnú hanbu postavil.

Dost' zlé bolo už to, že sa mu tak páčilo, keď ho niekto preťahoval, že sa mu páčilo, keď mal v ústach vtáka. Ale ešte horšie bolo, že to musel byť práve tento bastard... a to až do takej miery, že keď bol veľmi výnimočne s niekým iným, zostal neuspokojený. Takže možno nešlo len o to, že to bolo pohodlné. Ale na to Shane nechcel myslieť.

Priviedol Rozanova až na okraj a potom sa odtiahol, jeho uvoľnenie mu dopadlo na bradu, pery a pravdepodobne aj na krk. Dôkazy rýchlo zmyla voda a stratili sa v odtoku. Shane sa zosunul chrbtom po stene sprchy, prešiel si rukami po tvári a pritiahol kolená k sebe. Počul, ako Rozanov niečo zadychčal po rusky.

„Kurva,“ povedal Rozanov, ktorý stál s hlavou stále opretou o kachličky oproti miestu, kde sedel Shane. „Trénoval si, Hollander?“

„Nie,“ zavrčal Shane.

„Nie? Šetril si si to pre mňa?“

Shane neodpovedal, čo bola v podstate odpoveď.

Rozanov sa zasmial. „Mal by si s niekým spávať, Hollander. Čakať na rýchlovku každých pár mesiacov nie je zdravé.“

„Nečakám,“ odvetil Shane. Nebola to celkom lož. Iste, nebol stopercentný heterosexuál, ale sex so ženami ho neodpuďzoval. Len to s ním nerobilo až toľko ako sex s mužmi.

Konkrétne s jedným mužom.

So ženami to však bolo jednoduché. Bezpečné. A boli všade. A možno, ak sa bude snažiť, nájde takú, s ktorou bude chcieť stráviť viac ako len jednu noc. Nieкого, kto by mohol konečne ukončiť... čokoľvek toto bolo.

Rozanov zastavil vodu a natiahol ruku. Shane prevrátil oči, no prijal ju a nechal sa vytiahnuť na nohy. Stáli oproti sebe a Shane sledoval vodu, ktorá kvapkala Rozanovovi z vlasov na plece a stekala dolu k pupku.

Rozanov mu položil ruku na tvár a zdvihol mu hlavu. Pozeral naňho s nepatrným úsmevom, takmer nežne, a potom ho pobožkal.

„Zničil som ťa,“ povedal, keď sa odtiahol. „Nikto iný ti už nebude stačiť.“

„Bože, chod' do riti.“

„Tie tvoje ústa...“

„Ani to nevyslov.“

„Viac sa mi páčilo, keď boli na mne.“

„Do riti, Rozanov.“ Shane ho pritlačil späť k stene sprchy a agresívne ho pobožkal. Takto to bolo vždy. Vzájomné strkanie a nadávky, boj o kontrolu, kým jeden alebo obaja nepodľahli a nedovolili si uvoľnenie, po ktorom túžili.

„Musím ísť,“ povedal Rozanov, ale zubami prechádzal Shanovi po čelusti.

„Viem.“

„Prepáč.“

„Čo ti mám prepáčiť? Je mi to jedno. Aj tak sme tu už skončili, nie?“

Rozanov ho prestal bozkávať a zamyslene sa naňho pozrel. „Asi hej.“

Vyšli zo sprchy a rýchlo sa obliekli. Shane stiahol prikrývku z postele a hodil ju do práčky. Ten byt nechá rovnako čistý, ako ho našiel.

„Takže o tri týždne,“ vyhlásil Rozanov pri dverách, pripravený na odchod.

„Hej.“

Rozanov prikývol a Shane si myslel, že to je všetko, ale potom sa Rozanov usmial a spýtal sa: „Bolo to dnes mnou?“

„Či bolo tebou čo?“

„Rozptyľoval som tvoju pozornosť. Dnes večer na ľade.“

Shanovi chvíľu trvalo, kým mu došlo, čo tým naznačuje.

„Poheb. Sa.“

Rozanovov úsmev sa ešte rozšíril. „Nedokázal si hrať, pretože si myslel na môjho vtáka, je tak?“

„Dobrá noc, Rozanov.“

Rozanov mu poslal vzdušný bozk a odišiel. Shane zostal nasratý, ale cítil aj zvláštnu úľavu. Bolo dobré si pripomenúť, že sa vlastne nemajú radi.

Vytiahol z chladničky ďalšie pivo a posadil sa na pohovku, aby počkal, kým bude prikrývka opratá. Bolo už neskoro a bol unavený, ale nechcel tam spať. Naozaj by sa mal porozprávať s realitným maklérom o predaji tejto budovy.

Predá ju, a keď budú hrať v Bostone, zostane vo svojej prekliatej hotelovej izbe. Rozhodne sa nebude zakrádať nocou do Rozanovovho penthousu. Ukončí to a pôjde ďalej.

Uvedomil si, že kým to plánuje, prechádza si končekmi prstov po perách. Ešte stále mu brneli spomienkou na pery toho druhého muža, ktoré sa k nim tisli.

Vedel, že všetky plány, ako to ukončí, sú zbytočné. Pokiaľ bude mať túto možnosť, nikdy nepovie nie.

PRVÁ ČASŤ

PRVÁ KAPITOLA

December 2008, Regina

Ilia Rozanov prechádzal mrazivým chladom hotelového parkoviska k tímovému autobusu. Ako väčšina jeho spoluhráčov, aj on bol v Severnej Amerike prvýkrát. Čakal, že ho to ohromí viac, ale Saskatchewan nebol práve New York. Nedalo sa tu sústrediť na nič iné ako na zimu a hokej a tieto dve veci poznali Rusi veľmi dobre.

Do Vianoc zostávali dva dni, ale pre najlepších mladých hokejistov sveta znamenali Vianoce len jedno: majstrovstvá sveta v ľadovom hokeji hráčov do dvadsať rokov. Pre Iliu to bola príležitosť konečne si na vlastné oči pozrieť Shana Hollandera.

O sedemnásťročnom kanadskom fenoméne sa hovorilo veľa. Ilia mal toho mena už po krk. V hokejovom svete vyvolalo taký rozruch, že ani Moskva nebola dosť ďaleko, aby unikla tomu humbugu. Ilia aj Hollander sa mohli zúčastniť na drafte do NHL v júni toho roku a už teraz sa očakávalo, že budú jednotka a dvojka. V akom poradí, to záviselo od toho, koho ste sa opýtali.

Ilia v tom mal jasno.

So Shanom Hollanderom sa nikdy nestretol. Nikdy proti nemu nehral. Ale už teraz bol rozhodnutý, že ho zničí.